

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817914683872.pdf>
(tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Af den røde Bog

Taalmod

Da en Engel fra Himlen paa Jordkloden fordum vildfarede!
Ak! og tilbage ei fandt, dydige Taalmod! du blev.

221

Samme

Graadgiennemsmilende Taalmod, du klagennende Engel,
Tør ei Seier og Hæld ad Livets Bane mig føre,
O saa følge du mig, følesløs vorde jeg ei.

Betingelse

Skienker, veldædige Guder! mig ikke Kunsten at nyde,
Hvis I ei føie til den Savnets og Lidelsens Kunst.

Sammenligning

Sikre Instinkt! er du ei en Vandringsstav for den Sunde,
Medens den seene Forstand Kryblingens Krykkepar er?

Til de Syge

Philosophien velsigner som Lægedom og som Lise,
Ak! hvi blev det vor Lod, at vi behøvede den!

Det Ypperste

Mellem Afsmag og Trang, Begjærets jordiske Følge
Nøiet ungdommelig staar, Gudernes salige Lod.

Tilfredshed

Intet jeg meere attraaer, hvis Skiebnens styrende Vilje
Skienker til Meierens Sved mig den sokratiske Fryd.

Stoicisme

Skøn er den Kunst at nyde og vogte Glæden for Afsmag,
Dog en skønnere end, den, at undvære, der er.

Valg

Væmmelse velter sig mat paa hovnende, guldstukne Divan,

Trang paa skimlede Straa - siig mig, hvor dvæled' du helst?

Kongen

Menneske, op - og grib Selvstændigheds herlige Septer!
Herre over dig selv, Skabningens Herre du er.

Simplicitet

Salig Naturens Søn, som foragter Livets Udpyntning
Og i *Tilværelsen* alt føler sig nøiet og stolt.

Uvidenhed

Trefold lykkelig den, som naar en Viismand ham spørger:
Hvi er du lykkelig? ikke kan sige hvorfor.

Den gode Skuespiller

Lykkelig den, som spiller paa Livets skiftende Scene
Sine Roller, og ei veed, at kun Roller det er.

De Viises Coquetterie

Hvis du Glæden forfølger, den for dit Favn vil undvige;
Flye den Stolte, og brat vil hun forfølge dit Spor.

Glæderne

Mange Glæderne ere, som eies eller fortæres,
Dog de skønneste kun Syner og Billedværk er.

223

Alteret

Der er et Alter, hvor selv Uranionerne tiene,
Skiøndt deres Patera ellers af Gaver er fuld;
Der er et Alter, hvor ei den tryglende Attraae nedknæler,
Skiøndt det paa Glæder er rigt - Kunsternes Alter det er.

Til de æsthetiske Realister

Daarer! hvis lavere Id vil tærskes Geniens Blomster
Og ved den himmelske Ild kaage de jordiske Roer.

Til Theoristerne

Giver I Love, o Daarer! for Geniens selvskabte Verden,
Medens Naturen selv lydig modtager hans Bud?

Digterprøve

Vil du vide, om dig Naturen til Digter indvied'
Og om Begeistringens Gud kasted' sit Lyn i dit Bryst?
Flye til Ørkenens Favn, for stedse adskilt fra Vidner,
Der slaae Harpen og da Genius hilser jeg dig.

Det Frivillige

Meget Fliden formaaer og den sandkorntællende Møie,
Dog det Yndige kun kommer ubudet til os.

Til Digteren

Spil dog længere ei det daglige Livs Melodier,
Hærd det ved dorisk Klang eller ved mysisk det smelt!

Formen

Samlivets venlige Charis, Urbanitet, vær mig hilset!
Du, den evige Freds synlige, blide Gestalt.

Selvtilbedelse

Mennesket er en Narcis, som i Naturen sig speiler,
Og i sit Billede nu tryllet tilbeder sig selv.

Over Bryllupssalen

Elskov og Attraae dig raskt til Hymens Helligdom føre,
Men Undseelsen dig indenfor række sit Slør.

Til Delia

Det er forgiæves, at du med Amors Kunster mig lokker,
Du vil seire, og saa staaer jeg forsigtigt imod.

Til * * *

Ydmyg staaer du og stum blant dybt nedskuende Stormænd,
Og usynlig du dig gjør med Beskedenheds Slør:
Saaledes staaer i en Kreds af kneisende, frugtløse Graner
Gartnerens podede Træ, bugnende under sin Frugt.

Beskedenhedsreglen

Avind og Stolthed det er, som af Fortienesten kræver,
At den beskeden skal dølgge sin blændende Glands.

Philosophiens Oprindelse

Ahriman var det, som først paa Menneskets nøiede Læbe
Lagde det frække hvorfor, Himlens forbandede Tyv.

Undseelsen

Dydens Morgenskiær ei, dens Nedgangs dvælende Purpur
Er du, blussende Glands hisset paa Jomfruens Kind:
Ikke Undseelse stod i Edens hellige Skygger,
Først da det Onde blev til, Uskyld, da rødmede du.

225

Samme

Ikke, Undseelse du, er Dydernes hellige Moder,
Brøde og Uskyld her, Rødmende, avlede dig:
Men som Taalmod er skøn, naar mod Vanhælds Komme den smiler,
Saa, o Gratie! du er det ved blottede Last.

Fuldendelse

Mand og Kvinde i Favn er Tingenes høieste Spidse,
Thi hvad overgaaer Vælde og Blidhed i Pagt?